

Thuiskomst

Voor Gowen uit liepen zijn pa en Maren, langzaam en zwijgend en net als hij met een plunjezak op hun rug. Terwijl Gowen zijn zware last wat verschoof, keek hij naar de boomtoppen. Ze staken zwart af tegen de donker wordende lucht. Hij huiverde. In de ruim drie jaar dat hij met zijn pa en broer meeging, kende hij de weg door dit woud als zijn broekzak. Ze moesten er bijna zijn. Misschien nog een halfuur te gaan.

Het werd snel donker. Dat zijn pa en Maren voor hem liepen, hoorde hij aan het geritsel en geknars van hun voetstappen.

Eindelijk! Daar was de grensmuur. Gowen tuurde naar de bovenkant die vaag te onderscheiden was. Hij vroeg zich af of er iemand op wacht stond. Ach wat. Als dat zo was dan kon de wachter hen onmogelijk zien.

Maren legde de mensgrote hartbladeren die de ingang van de tunnel aan het oog onttrokken opzij en kroop op handen en voeten naar binnen. Gowen volgde, daarna hun pa. Aan het geritsel achter zich hoorde Gowen dat zijn pa de tunnel weer afsloot. Aan de andere kant kroop Maren naar buiten. Gowen en hun pa wachtten. Maren floot één keer kort, hun teken voor 'veilig', waarna ook zij naar buiten kropen. Ze kwamen uit in een kleine, open ruimte tussen struiken.

Met gespitste oren luisterde Gowen naar de geluiden om hem heen. Gesnuif van een hara die dichterbij leek te komen. Een bereden grenswachter? Alle drie bleven ze doodstil staan. Gowen durfde nauwelijks adem te halen en vreesde dat de ruiter zijn kloppende hart zou kunnen horen.

De voetstappen van de hara waren nu vlakbij, gingen voorbij. Gowen hield zijn adem in. De ruiter ging verder. Had hij niets

gezien? Nog steeds durfde Gowen zich niet te verroeren, en heel voorzichtig haalde hij adem. Zijn hart bonsde als een razende toen hij luid geritsel hoorde, maar het was zijn pa.

'We gaan,' zei pa.

Gowen werkte zich achter de anderen aan het bosje uit en hield zijn oren open. Er was niets meer van de ruiter te horen. Ze liepen verder, over een veld, zwijgend als altijd maar gerustgesteld dat het ze weer gelukt was zonder gezien te worden de grens onderdoor te gaan. Als de wachter ze had ontdekt, zouden ze veel meer dan alleen hun smokkelwaar kwijtgeraakt zijn! Gowen was blij de hem vertrouwde zoetige, weeïge lucht van de aarde te ruiken. Heel anders dan de boslucht. Maar er was meer. Een licht bitter geurtje. Hij begreep het opeens. Het was de geur van plantjes die uit de grond kwamen! Hij verheugde zich er al op om vrouw Mirawan weer te zien en met haar te werken. Ze zou hem wel gemist hebben, de afgelopen twee weken. Hoe fijn hij deze uitstapjes met zijn pa en Maren ook vond, hij genoot meer van zijn werk met vrouw Mirawan, die hem van alles leerde over kruiden en hoedjes.

Ze liepen zwijgend verder en bereikten na enige tijd het pad dat naar hun dorp, Zuidpoort, leidde. In een rustig tempo liepen ze het pad af. Nog een meter of tien, vijftien en ze waren bij herberg 'Het Eindpunt': hun thuis. Ook hier luisterden ze of ze iemand hoorden, voor ze snel en zo geruisloos mogelijk het laatste stuk aflegden.

In de schuur achter het huis schudden ze alle drie de last van hun rug. Maren schoof een schot weg en in de ruimte die zichtbaar werd, plaatsten ze de plunjezakken. Voorzichtig plaatste hij het schot terug. Niemand zou ooit vermoeden dat er een geheime berging was.

Nu alles achter de rug was, voelde Gowen zijn vermoeidheid. Net als zijn pa en broer waste hij zijn gezicht, hals en handen onder de pomp naast het huis en liep naar binnen. Zijn moeder kwam ze op een sukkeldrafje door de gang tegemoet.

'Gelukkig! Daar zijn jullie weer!' Ze sloeg haar armen om pa heen. 'Ik heb zo in angst gezeten!'

Pa zoende haar vluchtig, bevrijdde zich uit haar omhelzing en liep de keuken in.

Ma kwam op Gowen af, maar voor ze hem te pakken kon krijgen, glipte hij langs haar heen. 'Ik ga naar de gelagkamer,' zei hij en haastte zich weg. Van dat gezoen wilde hij niets weten.

Gowen liep de gang door en ging de gelagkamer binnen. Hij begroette zijn zus, Ana, die achter de bar stond.

'Alles goed gegaan?' fluisterde ze, terwijl ze een pul frossa tapte.

'Prima,' zei hij.

'Ma was erg nerveus.' Ze zette de pul voor hem neer.

Gowen knikte en dronk gulzig. Tjonge, wat had hij een dorst! Toen hij de pul weer neerzette, was hij al meer dan half leeg. Nu pas keek hij om zich heen en zag aan een tafeltje in de hoek zijn vier vrienden en vriendinnen zitten. De dorpelingen noemden hem en deze vier sinds hun geboorte de 'vijfling'. Hun vijf moeders waren allen vrijwel tegelijkertijd zwanger geworden, en de vijf baby's werden allemaal binnen elf dagen in oktober geboren. Dit was in een klein dorp als Zuidpoort een bijzondere belevenis. Hun hele schooltijd, van hun zevende tot hun veertiende jaar, hadden de drie jongens en twee meisjes bij elkaar in de klas gezeten. Ook toen ze daarna allemaal wat anders gingen doen, bleven ze elkaar veel zien. Inmiddels waren ze zestien jaar oud. Met de pul in zijn hand liep Gowen naar ze toe.

'Hoi!' zei hij.

'Hé! Je bent er weer!' riep Kiran uit. 'Pak een stoel en kom erbij.'

Hij zette zich tussen Kiran en Floren, en Kiran plantte meteen een zoen op zijn wang. Zijn gezicht begon te gloeien. Gelukkig kon je bij het schaarse kaarslicht daar niet veel van zien.

'Zijn jullie weer bij je tante geweest?' vroeg ze.

Gowen knikte en keek even naar Floren, die hem een knipoog gaf. Gerustgesteld nam Gowen een grote slok. Om hun verdwijning iedere drie maanden...